

Sáng Láng

Hàn Mặc Tử

Sông Ngân đã im lìm không tiếng sóng,
Mà lòng anh rào rạt mãi không thôi!
Ở tầng cao khúc Nghê thường đồng vọng!
Nghe gì đâu, em hỡi! ráng mây trôi .

Anh đã thoát hồn anh ngoài xác thịt,
Để chập chờn trong ánh sáng mộng lung,
Để tìm em đưa hai tay ràng rịt
Mảnh tình thiêng ngả ngón giữa không trung.

Anh đã gặp hồn em đương chói với,
Bến Mê Hà trên giải nước menh mang.
Anh đã đón tình em bay phất phới,
Như hương trắng đắm thắm cõi không gian.

Chúng ta tiến, em ơi, làm thanh khí .
Cho tan ra hòa hợp với tinh anh
Của trời đất, của muôn ngàn ý nhị,
Và tình ta sáng láng như trăng thanh.

(Đau Thương)